

HARTENVROUW EN KONING RIJN

Het was op de allereerste zonnige lentedag dat Hartenvrouw besloot van de westelijke stadsheuvel af te dalen, de brede rivier over te steken en te gaan wandelen op het nieuwe eiland Veur-Lent.

Ontspannen wandelde de oudere elegante, in het zwart geklede, dame over de verhoogde weide oostelijk van het alombekende café De Zon en liep langs de Spiegelrivier onder de verlenging van de oude brug door. Tot haar verrassing trof ze aan de andere kant van de brug bij het Wiel een groot vredesleger aan: een aanvoerder met een hele groep verkenners, zoekers en krijgers. En dan...

Naast het Wiel ziet Hartenvrouw bij de zevenstammige populier een wat oudere vrouw staan. Hartenvrouw kent haar... haar naam is Krijger!

Krijger is druk bezig met het aanbieden van Liefde aan de wezens van het Wiel en van de bomen en mensen die verspreid rond de waterkolk staan. Omdat ze van achteren komt, benadert Hartenvrouw haar voorzichtig, maar Krijger heeft haar oude hartsvriendin al opgemerkt. Met een innige omhelzing begroeten ze elkaar allerhartelijkst.

Korte tijd later wandelt Hartenvrouw verder naar de oever van het Wiel. Een van de stammen van de grote populier is dood en een tweede is nog niet zo lang geleden, waarschijnlijk tijdens een hevige storm afgebroken. Overal liggen houtsplinters op de grond, opgewekt stapt Hartenvrouw er overheen. Plots komen haar uit de zevenstam vijf kabouters tegemoet. Ze begroeten elkaar zoals oude bekenden dat doen en gezamenlijk dalen ze af naar het water van het Wiel. Onderwijl voegen zich nog twee kabouters bij hen: een komt van links en een van rechts.

“Heehoo, heehoo...” beginnen twee van de kabouters plagerig te zingen, de anderen lachen.

“Hoho, ik ben Sneeuwvitje niet.”

Ze gnuiven: “Nee omgekeerd... Hartenvrouwe-in-het Zwart... u komt van de heuvel met het Godshuis... weten we.”

Alsof het niks is, stappen ze allemaal door de Waterspiegel heen en dalen de diepte van het Wiel in. Ze gaan over trappen naar beneden en nog verder omlaag. Onder op de bodem van het Wiel ziet Hartenvrouw een glazen kist staan... in de kist ligt een oudere prins. Of is het een koning? Koning Rijn!?! Ja hoor! Koning Rijn slaapt rustig, zijn haren staan als witte manen van zijn hoofd af en hij heeft een kaal kruintje. De kabouters staan lachend rondom: “Je mag hem wakker kussen... jij mag hem redden...”

Knap is niet het juiste woord voor zijn uiterlijk, maar Koning Rijn ziet er wel krachtig en nobel uit. ‘Nou ja,’ denkt Hartenvrouw, ‘ik ben ook niet meer de jongste en schoonste.’

Het glazen deksel van de kist scharniert aan de lange kant en met vereende krachten draaien de kabouters het deksel van de glazen kist opzij en... Hartenvrouw kust de edelman, waarop hij wakker wordt.

Als Koning Rijn, amper wakker, wat verdwaasd naast haar staat, wordt vrijwel onmiddellijk een verbintenis tussen hen gesloten. Rondom hen wordt een gouden lemniscaat geweven die van de grond omhooggaat tot boven hun hoofden. Koning Rijn staat in de oostelijke lus, Hartenvrouw in de westelijke. Zo snel als de lemniscaatkolommen zich hebben opgebouwd,

verdwijnen ze ook weer. Ze worden als het ware opgelost in lucht. Het volgende moment omhelst Hartenvrouw Koning Rijn innig; ze schrikt er zelf van: “Eh, is dit nodig?” Als ze elkaar even later in de ogen kijken, bemerkt Hartenvrouw dat het goed is.

En daar komen de kabouters weer aan! Ze komen uit het zuiden en zwoegen en zeulen met de schatkist van Koning Rijn. De kist wordt door zware ijzeren banden bij elkaar gehouden en het gebogen deksel staat voor de helft open omdat de schatten er uitpuilen. De kabouters zetten de zware kist voor hen neer en Koning Rijn en Hartenvrouw kijken elkaar aan en besluiten om de schatten te verdelen: de gouden bokalen gaan als eerste de ene richting in, de gouden kettingen de volgende, de gouden ringen de derde, de gouden armbanden de vierde, de gouden kroon met de schitterende edelstenen de vijfde, de gouden broches en onderscheidingen de zesde, de onklaar gemaakte gouden horloges de zevende en prachtige geëmailleerde gouden gebruiksvoorwerpen de achtste. Met de klok mee zijn ze rond en tevreden met hun daad: “Zo, nu hebben we al deze schatten, alle schatten van Koning Rijn, over ons hele domein in de wereld verspreid en verdeeld!”

Verheugd wandelen ze daarna met zijn allen omhoog de ruimte van het diepe Wiel uit, gaan door de Waterspiegel heen en door de Wilgenpoort naar buiten. Eenmaal buiten komt er tot hun verrassing van de oceaan, via de zee, een grote walvis stroomopwaarts de brede rivier opgezwommen. Hij zwemt onder de oude brug door en begroet het pasgehuwde paar met schallende stem: “Hallo, gefeliciteerd, ik kom jullie nieuwe schatten brengen.”

Gearmd wandelen Koning Rijn en Hartenvrouw langs de meestromende Spiegelrivier naar de verhoogde weide. De kabouters lopen voorop en dragen de lege schatkist. Hartenvrouw ziet dat ze de lege schatkist op de mooiste plek van de weide neerzetten. Precies daar waar de sprankelende, levendige krachten van de oostelijke stadsheuvel – die met de burchtruïne van Keizer Karel – de liefdevolle krachten van de westelijke stadsheuvel – die met het grote Godshuis – elkaar ontmoeten!

De grote walvis is het kleine stukje stroomafwaarts over de brede rivier met het gezelschap meegezwommen. Hij zorgt ervoor dat de geschonken schatten ondergronds naar de schatkist worden geleid en door de bodem van de schatkist als een waterfontein omhoog spuiten. Zijn stem schalt: “Ik zal steeds weer nieuwe schatten brengen!”

Hartenvrouw beseft dat haar schatten, die de walvis uit de grote oceaan meebracht en nog zal meebrengen, voor altijd via deze schatkist over de wereld verspreid worden.

Zeemeerensen met dubbele staarten hebben de walvis op zijn reis naar het eiland Veurlent begeleid. Zij gaan het water uit en dansen samen met de kabouters vreugdevol rond de water-sputende schatkist.

De grote meermannen van Keizer Karel komen van het ronde plein uit de stad naar beneden, steken de brede rivier over, en begeven zich vrolijk op hun enkele staart in de feestende meute. Koning Rijn en Hartenvrouw genieten een tijdje van het feest en wandelen dan terug naar het Wiel. Bij de Wilgenpoort draaien ze zich om, om alles wat er gebeurd is eens goed in ogenschouw te nemen. Ze knikken elkaar toe: “Dit is goed gedaan... ..”

Voldaan zetten ze zich aan de oever van de kolk; vanaf vandaag kunnen ze iedereen vertellen dat nabij de Wilgenpoort van het Wiel voor elke zoeker, krijger of verkenners en voor elk ander wezen, evenwicht en harmonie verkregen kan worden.

TOELICHTING OP HET SPROOKJE VAN HARTENVROUW EN KONING RIJN

De beschreven ervaring heb ik Thea-Warrior opgedaan tijdens de Vredeswerkplaats op zaterdag 24 maart 2018. Marko Pogačnik begeleidt die dag de activiteiten. De opdracht bij het Wiel van van Wijk (noordoostelijk van de Oude Waalbrug bij Nijmegen) luidt 'Maak contact met de krachten van de omgeving'. Ik sta westelijk van de oever van het wiel, bij een zevenstammige populier en hoog achter mij raast het verkeer op de Oude Waalbrug

Hartenvrouw die mij, langs de Spiegelwaal, van achteren benadert, komt uit het causale gebied en verbeeldt mijn oorspronkelijke ziels-/ zijnsdoel. Daar waar zij zich energetisch met mij verenigt, kom ik bij mijn persoonlijke levenstaak uit. Koning Rijn verbeeldt/ bezit alle mannelijke kwaliteiten. Door de lemniscaatkolommen worden hij en ik, als zelfstandige individuen naast elkaar, met elkaar verbonden.

In de oorspronkelijke ervaring vindt een energetische eenwording plaats, waarbij ik hem als het ware volledig omhels. Zo werden zijn mannelijke kwaliteiten de mijne en mijn vrouwelijke kwaliteiten de zijne. Vanaf dat moment zijn de vrouwelijke en mannelijke kwaliteiten in elk van ons beiden in evenwicht! De gouden schatten uit zijn schatkist vertegenwoordigen alle mannelijke kwaliteiten.

De energielijn van Hartenvrouw komt daadwerkelijk vanaf de Stevenskerk in Nijmegen naar beneden. De mannelijke energielijn komt van de kerk van Sint Petrus en Paulus in Kranenburg, via Wyler en Motte Mergelpe (op de Duivelsberg) en via Het Valkhof in Nijmegen naar de grote verhoogde weide oostelijk van Café De Zon op het eiland Veur-Lent. Deze twee energielijnen kruisen elkaar op de grote verhoogde weide.

De schatten geschonken door de walvis vertegenwoordigen alle vrouwelijke kwaliteiten. Als je aan je mannelijke kwaliteiten wilt werken, mediteer dan op het grasveld westelijk van het Wiel van van Wijk. Als je aan je vrouwelijke kwaliteiten wilt werken, mediteer dan op de grote verhoogde weide oostelijk van Café De Zon. Eerst 'Liefde aanbieden' helpt. Vraag tijdens de meditatie om ondersteuning van dat wat je wilt veranderen of bereiken.

Bij het Wiel van van Wijk staan twee prachtige wilgen, die een etherische toegangspoort vormen. De deelnemers van de Vredeswerkplaats hebben onder leiding van Marko Pogačnik op het grasveld voor deze wilgenpoort (na mijn ervaring van het sprookje) enkele keren de oefening '**Bevorderen van het evenwicht tussen het mannelijke en vrouwelijke**' uitgevoerd. Doel hiervan is tevens het hernieuwen van de verbinding met Gaia's oorspronkelijke creatie.

- Maak voor het hart vuisten met de duim op top. Maak je borst breed en druk de vuisten stevig tegen elkaar aan. Dit vormt de verbinding met de mannelijke werkelijkheid.
- Breng de vuisten met enige kracht naar opzij - zowel links als rechts - van de borstkas. Voel daarbij de kracht in je borstbeen.
- Open de vuisten terwijl je ondertussen je handen naar beneden opzij achter je rug brengt. De handpalmen zijn open en naar achteren gericht. Dit vormt de verbinding met de vrouwelijke werkelijkheid.
- Breng dan de geopende ontspannen handen naar voren en over het hoofd heen, om de verbinding van het vrouwelijke met het mannelijke te maken.
- Dan gaan de handen langs het hoofd – langs de oren – naar beneden en open naar voren voor het hart met de handpalmen naar boven om gezamenlijk te creëren.